

LUČ

Dobropolje.

Eno preteklih nedelj je naš Marijin vrtec, v katerem smo tudi vsi Lučkarji in Lučkarice, ki smo zvesti prijatelji našega malega Jezusa, priredil veliko svečanost v čast sv. Alojziju.

Na dan prireditve smo vsi prejeli sv. obhajilo. Popoldne nam je najprej naš gospod katehet povedal zelo lepe in poučne zgodbe o sv. Alojziju. Nato smo pa na našem odru igrali ljubko in kratko enodejansko igrico »Sv. Alojziju v čast«. Oder je bil prav lepo okrašen s cvetjem in smrečjem, prav posebno pa je bila okinčana velika slika sv. Alojzija, ki je visela sredi odra. To sliko sem prinesel jaz od doma. Pri tej igrici smo tudi lepo in ubrano peli pesmico »O poglej, Alojzij mili«.

V naših srcih smo pa storili trden sklep, da bomo posnemali našega vzornika sv. Alojzija, ki nas uči tako lepo s svojo vzgledno in angelsko čistostjo živeti, posebno mladeniče in mladenke.

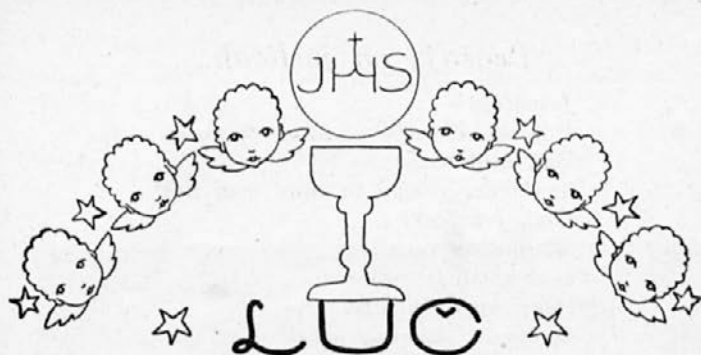
Nam igralcem pa je bilo kar malo hudo, ker nismo imeli potrebnih igralskih oblek za to lepo igro kot nekdaj in nas tudi niso za igro nič maskirali.

Kmalu bi vam pozabil napisati, da smo imeli pri nas dne 21. novembra popoldne visok in časten obisk. Obiskal nas je voditelj slovenskega naroda g. dr. Anton Korošec, ki je tudi duhovnik. Gotovo ima tudi on rad otroke Marijinega vrtca, Lučkarje in Lučkarice, kot naši gospodje.

Pozdravil ga je moj brat Miha in še en deček z lepo pesmico. Podaril mu je lep šopek rdečih nageljnov. Dve godbi sta igrali. Mi šolski otroci smo bili pa zbrani pred šolo, mahali z belimi robčki in z navdušenjem glasno vzklikali. Z gospodom ministrom je bilo še več drugih gospodov. Vsi smo bili veseli in zadovoljni, da smo videli našega slovenskega voditelja. Ko ga je Miha pozdravil, mu je gospod minister rekel: »Ti imaš pa res dober glas.«

Gale Jože,

učenec I. razreda ljudske šole v Dobropoljah.

LETO IV.

JANUAR 1939

Štev. 5

*Spavaj, Dete! V jasecah si odpočij.
Božji mir na nas razlij!*

Prošnja ob jaslicah.

Jezušček!

V jasliah Te zebe in zunaj je mraz.

Daj, svoj obraz

iz slamice dvigni in stopi med nas!

Glej, Jezušček!

Mi smo vsi revni;

med nami je mrak;

ljudje smo, ljubezni smo žejni!

O čuj in božanski korak

svoj nameri do nas!

Potem nam bo dobro

in Tebi toplo,

nebesa se bodo odprla

nad grešno zemljó!

Mito Ernič.

Zvezda treh modrih.

Od božjega Deteta, ki so mu z nepopisnim veseljem darovali zlato, kadilo in miro, so se trije modri vrnili zopet v domovino. Prevarani Herod se je nekaj časa še jezil in se znašal nad nedolžnimi otročiči, potem pa je bilo zopet kot prej.

In zvezda, dragi otroci, zvezda repatica, ki je modre pripeljala k Jezusu, kaj pa je z njo, kje je ona? — Ni je več. Od onega dneva, ko je obstala nad betlehenskimi hlevčkom, kjer je bil Jezus, je ni nihče več videl. — Pač. — Majhen utrinek njene luči je še ostal, droben žarek se je od nje utrnil in ostal viden med nami. Kje, me boste vprašali, kje je ostanek in sij te čudovite zvezde? — Le pridite bliže, pa vam bom povedal, kje je. Pokazal vam jo bom. V cerkvi, v posodici, od stropa viseči, pred tabernakljem je. Večna luč je to.

Kakor je obstala zvezda nad krajem, kjer je bilo božje Dete, tako gori in sveti pred tabernakljem večna luč, da vsem vernim srcem govori in kliče: V tabernaklju prebiva Jezus, Odrešenik sveta in vabi vse, da bi ga molili in mu, kakor trije modri, darovali svoje darove.

Kadarkoli torej prideš v cerkev, pojdi pred glavni oltar, poišči večno luč, potem pa poklekni in pozdravi Jezusa govoreč:

»Gospod Jezus, pozdravljen! Vsa ljubezen mojega srca naj bo zate, moj Gospod in moj Kralj.«

P. Tarzicij.

*In povedat so prišli
z neba božji angeli:
Dete božje je rojeno,
v jaslice je položeno.*

Svetonočna pesem.

Andante.

P. Fr. Ačko.

1. Za - kaj ta - ko le - po ža - re no-
2. Za - kaj pri - šli so iz ne - ba no-

coj ne - bes - ne zve - zde? Za-
 coj pre - pe - vat zbo - ri? Za-

kaj se v bi - se - rih ble - ste na
 kaj no - coj so brez gor - ja vse

zem - lji grešni ce - ste? Za- ce - ste?
 hi - še in vsi dvo - ri? Za- dvo - ri?

3.

Brezmadežno nam Detece
 Marija je rodila,
 domove naše zemeljske
 v svetišča spremenila.

4.

K Mariji, bratci, sestrice,
 pred jaslice hitimo!
 In sveto božje Detece
 hvaležno z njo molimo.

Božična zgodba.

Pastirčki ovce pasejo
na betlehemski trati,
pobožno pesmi pojejo,
tolažijo se v nadi:
Prišel bo k nam Odrešenik,
prinesel mir bo svetu,
o nebeški raj nam bo vodnik
in vrnil čast Očetu.

Odrešenik, ne mudi se,
med nas na zemljo pridi,
da srečni bomo mogli te
moliti in ljubiti.

V svetlobi zemlja zažari
in angel vest oznanja:
Zveličar v jaselcah leži
in sebe vam poklanja.
Nebeško Dete v jaselcah
ubogo spi na slami,
vesoljni svet ima v rokah —
in vendar je med nami.

Pastirčki ovčke zapuste
in o hlevček vsi hitijo,
tam najdejo res Detece,
z njim Jožefa, Marijo.

O bratci, sestrice, še mi
pred jaselce hitimo —
pred tabernakelj srca vsi
hvaležno položimo.
Tam našli bomo Detece
in Jožefa, Marijo,
nebeške zbore angelske,
ki Stvarnika slavijo.

Gregor Mali.

Morapajski zvonček.

(Dalje.)

Solze so mi prišle v oči, ko sem gledal pri svojih nogah Petrčka, ki se je ves blažen smehljal, ko je videl, da sem ga razumel. Vzdignil sem ga in posadil kraj sebe. Ostali dečki so nemo opazovali ta prizor, nikdar v življenju niso kaj takega videli, dvojce src, ki se ljubita v trpljenju.

»Petrček, Petrček, kaj ti je?« sem ga vprašal. Ali on me prekine: »Fatar, ami tomake khub bhalobaši, ami šob šomee tomar kače thakibo, tomar čere bošibo...« (Oče, jaz te imam zelo rad, zmeraj bom pri tebi ostal, na tvojem stolu bom sedel.) »Dobro, Petrček, pojdi z menoj,« in popeljal sem ga za roko v svojo sobo in posadil na stol kraj sebe. Ves blažen se je smehljal. In od tedaj je bil zmeraj pri meni, ko sem bil v sobi in študiral ali pa kaj drugega delal, sedel je na zemlji pri mizi — v šolo zaradi slabosti ni mogel iti — in me gledal s svojimi živimi črnimi očmi brez besede. »Petrček, kaj misliš?« sem ga vprašal. »Oče, nič ne mislim, pri tebi sem in zato sem srečen,« in tako je ostajal ure in ure...

Nekega dne je sam sedel pred šolo. Pa pride k njemu njegov tovariš Šušil, ki je imel iti čez teden dni v Raghhabpur v industrijsko šolo. »Petrček, ali boš kaj molil zame, ko bom odšel od tukaj proč?« Smehlja se ga pogleda in mu reče: »Šušil, ne, tu ne bom molil zate. Najprej bom jaz umrl, potem boš ti šele odšel od tu v Raghhabpur. Toda če bom šel v nebo, gotovo nate ne bom pozabil.« — Točno čez en teden sem spremljal Šušila opoldne v Raghhabpur, dočim smo isto jutro spremili Petrčka na Morapajsko pokopališče sredi cvetočega rižnega polja. Vedel je, da ga Jezus kliče k sebi v društvo angelov...

Zmeraj bolj in bolj je slabel, zdi se mi, da je zaradi one boleznι dobil tudi razširjenje srca, in srce se mu je tako razširilo, da ga je začelo daviti. »O, oče, ne vem, kaj je to v grlu, ne morem dihati, oče, pomagaj mi!« je klical bolniček. Vedel sem, da ni zdravila zanj, edina pomoč je molitev. In on je razumel, goreče je začel moliti in se priporočati svoji nebeški pomočnici. In prišel je na originalno misel, ki jo more zamisliti le otroška živa vera. Vzel je v roke relikvijo in začel moliti: »Jezus, odpusti mi, pojedel bom Malo Terezijo, vendar je ne bom popolnoma pojedel. Samo v grlo jo bom dal, pa naj ona tam trdno prime ono stvar, ki me duši, in nato jo bom zopet ven dal. Jezus, odpusti mi, sveta Terezika, pomagaj mi, pojedel te bom, vendar ne popolnoma, daj, primi za ono stvar, ki me duši v grlu, in vrzi jo ven, da bom zopet lahko svobodno dihal...« in skušal je pojesti Malo Terezijo, a ni mu uspelo, grlo je bilo preozko; zopet je vzel Malo Cvetko v roke in molil. Še sedaj imam pred seboj

na mizi to relikvijo Male Terezije. Končno je tako oslabil, da se še na nogah ni mogel držati, tudi jed mu ni šla več v tek. »Petrček, ali hočeš jesti to, kar jaz jem?« sem ga vprašal; eden od njegovih tovarišev ga je prinesel v našo obednico, pa sva skupaj jedla iz istega krožnika.

Jezušček je hotel imeti Petrčka za Vse svetnike med svetniki v nebesih. Bolnik tudi govoriti ni več mogel, tovariši so prihajali k njemu, le smehljal se je in jih skušal tako razveseliti. Večkrat sem šel ponoči pogledat, kako mu je, večinoma ni spal, pogledal me je s svojimi nekoč tako živahnimi očmi, a sedaj so ugašale. »Petrček, kako se počutiš?« »Oče, dihati ne morem,« pa je malo zakašljajal. »Priporoči se Mali Cvetki, pa bo bolje,« in vzel je v roke relikvijo, jo poljubil in začel moliti. Rožni venec je imel zmeraj pri sebi. Vsi smo vedeli, da ne bo več dolgo ostal med nami, toda da nas bo tako nenadoma zapustil, tega ni nikdo slutil.

Bilo je ravno na Vseh svetnikov dan, šola kot navadno tu v Indiji. Okrog ene popoldne sem bil v šoli z dečki, le nekaj bolnikov je bilo pri Petrčku. Kar naenkrat me pokliče eden izmed njih: »Oče, pridite pogledat, kaj je Petrčku. Nič več se ne giblje, tudi diha ne več...« Pohitel sem, da vidim, kaj je to. Petrček leži mirno, nič več ne diha, vendar mu je telo še popolnoma toplo. Takoj pokličem starejšega patra, ki mu je podelil sv. poslednje olje... in popolnoma mirno je pohitela njegova nedolžna dušica k Onemu, ki ga je še tisto jutro prejel v sv. obhajilu v svoje majhno srcece...

Zatisnil sem mu oči in pomolil ne zanj, ampak k njemu. Prišli so njegovi tovariši in učitelji iz šole, šli smo v cerkev in zmolili za dragega pokojnika sv. rožni venec. Petrčka ni bilo več med nami, na dan Vseh svetnikov je odšel v njih društvo, imeli smo enega priprošnjika več v nebesih. Tam so ga čakali njegovi starši, ki jih je sedaj prvič zagledal, in nikdar več se ne bo ločil od njih, le bratec Marko je neutolažljivo jokaj, ker je ostal sam na svetu s sestro.

Malega tovariša smo lepo oblekli in položili na oder v sobici, kjer je umrl. Prej mi je večkrat rekel: »Oče, spal bom na tvoji postelji.« V življenju mu nisem mogel izpolniti te prošnje, zato sem mu sedaj dal svojo slamnato preprogo, da je vsaj po smrti spal na moji postelji. Prižgali smo sveče, dečki so prinesli cvetja in dobesedno zasuli z njim svojega malega brata. Zmeraj sta ostala dva pri njem in molila.

Napočil je večer pred Vernimi dušami. Skupaj smo pri mrličku zmolili rožni venec, ležal je med nami, cvet med cvetjem, smehljač se kot zmeraj v življenju. Odšel sem z nekaj dečki na morapajsko pokopališče, da prižgem nekaj sveč na grobovih. Morali smo bresti globoko vodo, ker so sedaj vsa polja pod vodo. Torej tukaj bo počival jutri moj Petrček, sem si mislil, ko smo zlezli iz vode na malo vzvišeno mesto sredi polja. Prižgali smo sveče

na poedinih grobovih in se vrnili proti domu. Mirno so gorele sveče in razsvetljevale temno polje, a gori na nebeškem loku je sijalo milijon zvezdic, ena med njimi je nemirno trepetala in migljala, duša našega pokojnega bratca gleda na nas skozi nebeška okenca...

Dečki so odšli spat, sam sem ostal pri Petrčku. Sedel sem kraj odra in se zagledal v njegovo blede lice. Blagor ti, Petrček, sedaj si v nebesih. Ne pozabi tam na nas, na Morapaj, na svojo domovino. Moli za one v daljni moji domovini, ki molijo in se žrtvujejo za misijone in se pripravljajo, da sami postanejo misijonarji. Daj, Petrček, izprosi jim misijonski poklic, da jih pride sem mnogo, svetih in gorečih... Sveče so migljale, pa se mi je zdelo, kot da Petrček prikimava z glavo, gotovo bo uslišal mojo prošnjo...

Janez Veider:

Kneginja Ema — naša prva svetnica.

Kneginjo Emo je že čakala nepopisna nesreča in žalost. Njena tako dobra sinova Vilka in Hartvika so neusmiljeno umorili. To se je takole zgodilo:

Ko sta imela plemenita mladeniča 18 let, so ju starši nekoč pustili sami v selškem gradu na Koroškem. Hoteli so ju preizkusiti, kako bosta sama vodila gospodarstvo. Mati Ema se je podala na svoj rodni grad Pilštanj na Štajersko, oče Viljem pa je šel

nadzirat svoja oddaljena posestva.

To priliko so izrabili brezbožni rudarji, ki so v Selčah kopali rudo. Tam je namreč imela kneginja Ema obširne rudokope. Teh rudarjev je bilo do 700. Bili so tujci, ki so iz raznih krajev prišli v Selče. Neko noč so šli v bližnje mesto Breže, kjer so popivali in razgrajali. Nazadnje je eden izmed njih storil plemeniti meščanski ženi hudo krivico. To vpitje sta čula tudi kneževiča tja gori v svoj grad. Takoj sta spoznala, da se je nekaj hudega zgodilo. Hitro gresta

pogledat. In ko zvesta za zločin, takoj kaznujeta krivca. Po takratnem običaju ga obesita. S tem sta mislila, da bosta tudi ostale rudarje spravila na boljšo pot. Toda zelo sta se motila. Globoko pod zemljo v svojih rovih so ti sklenili strašno osveto.

Nič hudega sluteč prideta kneževiča nekaj dni nato pogledat, kako se vrši delo v rudokopih. Veselo se pogovarjata v nadi, da bosta kmalu spet videla predrage starše. Ko sta prišla na griček, so ju brž opazili ogleduhi, ki so takoj sporočili tovarišem v jamah. Ti so hitro zgrabili težka kladiva in kratke meče in so zahrbtno planili na mladeniča. Strašno so ju razmesarili in umorili ter nato urno zbežali.

Kakšna žalost je nastala med dobrim slovenskim narodom, ko se je raznesla strašna novica. Hitro so poslali dva sla. Prvi je odhitel v štajerski Pilštanj, da obvesti mater Emo o nepopisni nesreči. Kneginja Ema je bila ravno v grajski cerkvi pri sv. maši, ko je dospel sel. Kar v cerkvi ji je povedal žalostno novico. Nesrečna mati se je zgrozila in bila blizu obupa. Tedaj pozvoni zvonček za povzdigovanje in Jezus skupno z Marijo da žalostni materi moč in bogovdanost v neizmernem trpljenju. Po sv. maši takoj odjezdi kneginja s svojim spremstvom domov na Koroško, da vsaj še enkrat objame svoja mrtva otroka.

Drugi sel pa je odhitel h knezu Viljemu. O tem pa pripoveduje stara povest, da ni tako vdano sprejel žalostne novice kot kneginja Ema. Takoj je mislil na strašno maščevanje. Hitro je zbral svoje zveste čete in ostro kaznoval morilce. V tem je prijezdila domov plemenita kneginja. Bila je žalostna, pa vendar bogovdana. Žalostna je bila zlasti zaradi moževega maščevanja. Molče sta se pozdravila nesrečna zakonca. Oba sta pokleknila pred strašno razmesarjena trupla sinov. Ganljivo se je mati Ema od njih poslovila. Imela pa je tolažljivo zavest, da sta plemenita mladeniča že pri Bogu v nebesih. Nato se sveta mati obrne k možu in mu prigovarja tolažilne besede in ga pripravi do tega, da tudi on iz srca odpusti morilcem svojih ljubljene sinov.

Tako žalostno so naši predniki izgubili svoja bodoča kneza, na katera so stavili toliko nad.

Korajža velja.

(Dalje.)

4. Božo dela na svojo pest.

Kje prav za prav je bil Božo ves ta čas? Komaj je preko zidu prišel na drugo stran, je daleč tam na cesti zagledal — kaj mislite, koga? Moža z opico! Pozabil je na rože, sestro, Metko in na vse drugo ter stekel proti cesti, samo da bi še enkrat videl ljubko živalco.

Tobija, Šakin gospodar, se je zelo začudil, ko je za njim pridrvel zaprašen fantič.

»No, kaj bi pa rad povedal?«

»Še enkrat moram videti, kako Šaka igra,« ves zasopljén pove Božo.

»To je prav lepo, a tukaj na cesti ne bo nič, kaj ne da ne, Šaka? Igrala bova samo tam, kjer bo kaj ljudi, ki plačajo.«

Božo je bil razočaran. »Do bližnje vasi je komaj uro hoda,«

ga potolaži Tobija, »in to krepkemu fantu, kakor si ti, gotovo ni preveč.«

Boža je zaskrbelo. Kaj naj naredi? Če steče nazaj, da Metko prosi dovoljenja, bo gotovo rekla ne. Pa če bi mu tudi dovolila, bo Tobija ta čas že daleč. Pa tudi zato ne more nazaj, ker bi se mu Tobija smejal, da je še vedno v ženskem varstvu. Saj ga je imenoval krepkega fanta, torej se mora izkazati. Opico pa mora še enkrat videti, kako igra.

»Naučil sem jo nov ples, pa tudi na piščal že zna igrati,« hvali Tobija. Joj in vsemu temu naj se Božo odreče? Nemogoče. Torej naprej! Bo že potem hitro nazaj stekel, da drugi še zapazili ne bodo.

V vasi je Šaka vzbudila nič manjše zanimanje in veselje kakor zadnjič v mestu. Krasno je igrala. Na koncu pa je šla s klobukom naokoli in pobirala darove. Božo je bil tako navdušen, da ji je vrgel edinega kovača, ki ga je imel.

»Tako,« je rekel Tobija in pospravil denar. »Mislim, da sva večerjo zaslužila, Šaka, ali se ne zdi tudi tebi tako? Kar v tole gostilno stopiva, bova že kaj dobila.«

Gostilna je bila precej zraven. Tobija je povabil še Boža, ki je prav rad šel z njim. Saj je bil res že lačen. Tobija je naročil jajčno jed s slanino.

Božo se je večerje vneto lotil, krasno mu je dišala. Še grozno imenitno se mu je zdelo, da sme jesti v gostilni kakor odrasli. Piva pa le ni maral, ampak je zase naročil čašo mleka.

S Tobijem sta se ves čas pogovarjala samo o šaki. Božo je bil tega tembolj vesel, ker je tudi opica postala z njim kar domača in mu s krožnika jemala jed.

Na koncu je Tobija zahteval račun. Krčmarica ga je prinesla in mu ga hotela dati, ta pa je z glavo pomignil proti Božu.

»Kaj, mlademu gospodu naj ga dam?« vpraša žena.

»Seveda, saj je tudi on gospod. Saj bi ga bilo vendar sram, ako bi reven mož zanj še večerjo plačeval.«

»Jaz, jaz?« zajeclja Božo, »saj nimam nič denarja...«

»No, meni je tudi prav,« reče žena. »Tukaj, fantič moj, je račun,« in položi listek pred Boža.

»Jaz? Jaz?« zajeclja Božo, »saj nimam nič denarja, samo tehle pet in dvajset par. Le pogledjte!« in obrne vse žepe. »Zadnjega kovača sem dal šaki v klobuk.«

»No, ta je pa lepa!« se razjezi Tobija. »Pride ti v gostilno in se po kraljevsko navečerja, potem pa misli, da bodo drugi mesto njega plačevali!«

»Saj si me ti povabil!« se odreže Božo, ki mu še na misel ni prišlo, da je treba jajca in slanino plačati. Za čokolado in bonbone je seveda že treba denarja, ne pa za to, kar opoldne ali zvečer na mizo prineso. Z grozo je buljil v račun, ki je bil kar čeden.

In vendar mu je Tobija po igri rekel: »Tu je gostilna, večerjali bomo. Hočeš tudi ti z nama?« Seveda je bil takoj

pripravljen, kakor če bi ga dedek povabil k mizi. Da bo pa treba večerjo plačati, se mu je zdelo prav tako nemogoče, kakor če bi dedek za kosilo zahteval denar. Božo je zdaj prvič slišal, da moraš na svetu vse plačati.

»Kam pa bi prišli,« se je spet oglasil Tobija, »ako naj bi siromak bogatemu gizdalinu hrano plačeval, ko sem sam dostikrat brez nje! Ali ti imenitni ljudje so grozno skopi, da jih le ni sram!«

Božo je bil ves rdeč od sramu. »Kako pa naj plačam, če nič nimam? Saj bi, če bi kaj imel.«

»To vsakdo lahko pravi, ki mu smrdi, da bi plačal. Če sam nimaš, si pa izposodi pri svojih imenitnih sorodnikih.«

»Dedek noče, da bi delal dolgove. Nikoli ne bi prišel v gostilno, če bi vse to naprej vedel.«

»Potem si bil pa dosti neumen, če si mislil, da se boš v gostilni zastonj mastil,« se norčuje Tobija. »Pa kaj to mene briga? Povej tejle gospe imena svojih sorodnikov, pa jih bo poterjalo.« Pri teh besedah godrnjaje odide.

»Zdi se mi, da sem te neke že videla,« začne zdaj krčmarica. »Ali se nisi že večkrat tod mimo vozil z nekim starim gospodom, ki ima sivo brado?«

»Da, to je moj dedek, stotnik Ostrovrhar.«

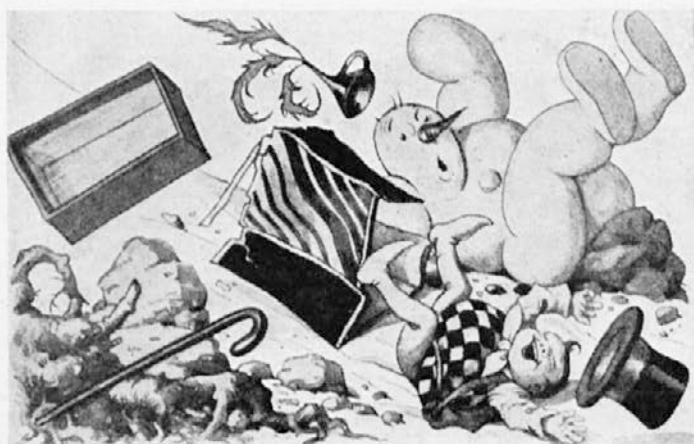
»No, potem pa kar nič glave ne povešaj! Gospod stotnik gotovo noče, da bi njegov fantek lačen okoli hodil. Rad bo poravnal ta mali račun.«

»Pa jaz ne bi bil smel od doma,« se je Božo šele zdaj spet spomnil. Ravnal je na svojo pest in dedek gotovo ne bo zadovoljen. Tedaj pa kukavica v uri osemkrat zakuka. »Joj, že osem! Zdaj moram pa hitro domov, drugače bodo mislili, da sem se zgubil!«

Balončkova misijonska pot.

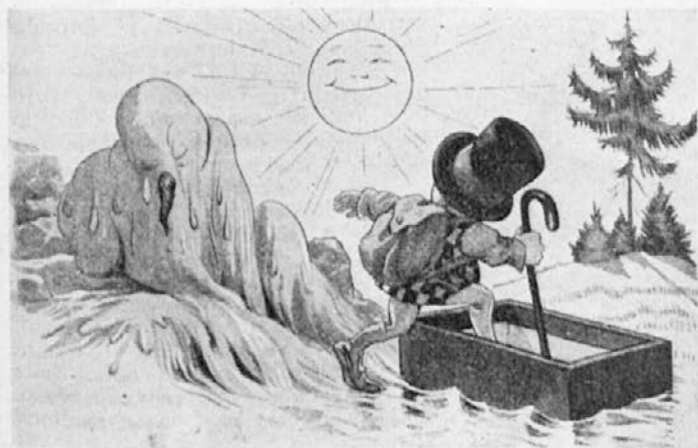
(Piše urednik.)

Tako Balonček kot sneženi možic sta se prepustila brezskrbnosti. Niti od daleč jima ni prišlo na misel, da utegne biti ob svojem času te prijetne vožnje na saneh enkrat konec. V dolini je zmanjkalo snega. Sanke so na ostrem skalovju obupno zaječale in vrgle smejočega se Balončka v krasnem loku na trda tla, da je pomolil vse štiri od sebe, prekrasni cilinder pa mu je zdrknil z glave. Kdor bi menil, da se je sneženemu možu godilo bolje, bi se zelo motil. Tudi temu mrzlemu možicu je istočasno zmanjkalo tal. S svojim krepkim zadnjim oddelkom je priletel z vso silo ob trdo skalo in se dodobra pretresel. Tudi njemu je odletelo pokrivalo z bele glave in koničasti nos se mu je sumljivo podaljšal. Balonček je skočil prožno pokonci, sneženi mož pa se je žalostno sesedel. Smehljajoče sončece mu je poslalo nekaj najbolj vročih žarkov v hrbet in njegovo sneženo telo se je pričelo topiti. Balonček je

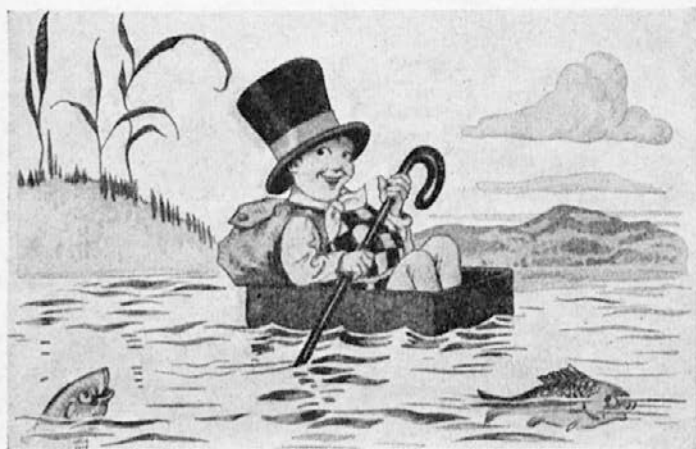

Konec sani in sneženega moža.

videl žalostno usodo svojega tovariša. Vzel je nepokvarjeni notranji del škatlice in si pripravil čolnič. Zamahnil je solzečemu se sneženemu možicu v slovo in se zadovoljen odpeljal preko jezera, ki je ležalo ob vznožju hriba. Ribice so ga vljudno pozdravljale. Balonček pa je veselo mislil na svoje znamenito misijonsko delo, ki ga čaka onstran jezera.

Veselo slovo od žalostnega tovariša.

Po jezeru, bliz' Triglava — čolnič plava...

Naši rajni prijateljčki

† Verica Panjan, učenka 4. a razreda v Črnomlju je odšla od nas 5. novembra. Kako pusto nam bo sedaj. Vedno je bila vesela in vzljubili smo jo vsi. Premalu te nam je iztrgala grenka smrt. Kakor cvetka na rosinah poljanah si bila vsa lepa, a sedaj — sedaj je tvoj obraz vel, tvoje lepe oči so zaprte za vedno, le tvoja usta se drže še na smeh. Vsa si bila v cvetju in tvoje nedolžne ročice so stiskale rožni venec. Komaj 10 let si bila stara in si odplavala k Mamici, pridružila si se nebeški trumi angelcev. Zdaj boš pri Mamici, poleg nje boš ležala in z njo boš tam, kjer ni bolesti, tam, kjer ne poznajo gorja ne bolezní. Tam boš v večnem zadovoljstvu, a mi — mi zdihujemo v dolini solz za teboj in molimo za tvojo dušo. Moli tudi ti za nas, da se snidemo s teboj.

Tvoja prijateljica Dana in vse deklice iz Črnomlja.

† **Vercé Ivko** je umrl v sredo, dne 9. novembra 1938. Bil je križarček in obiskovalec otroškega vrtca. Mlad je bil po letih, a velik po potrpežljivosti, razumu in boguvdanosti. Bil je v teku 14 dni trikrat operiran, a ni nikdar tožil o bolečinah, tako da so bili v bolnišnici vsi mneja, da še niso imeli tako pridnega otroka. Ko je prišel v bolnišnico nekaj dni pred Vsemi svetniki, je rekel č. sestri, da letos ne bo mogel nesti venčka stari mami na grob, kot bi slutil diš smrti. Ob priliki posvetitve bolniškega oddelka presv. Srca Jezusovega, je sam sklenil rokce v molitev in se gotovo v duhu tudi sam posvetil presv. Srcu, ko je tako rad molil, ko je bil zdrav. V zdravju ga je bilo samo veselje, da ga je vse rado imelo. Preden je zgubil zavest, je rekel č. sestri, da gre v nebеса in da vidi Jezuščka, pa Marijo in angelčke. Zdaj ga ni več med nami. Gotovo uživa večno rajsko veselje med nebeškimi krilateci. Težko je staršem, da so zgubili tako dobrega in ljubkega otroka, a zopet blagor jim, ker so ga vzgojili tako lepo za nebeški raj. Kakor je bil lep na duši in telesu ter poln veselja v življenju, tako je bil tudi lep na mrtvaškem odru med rožicami in venci z nasmeškom na ustih. Ker ga je vse ljubilo, je imel tudi lep pogreb, kot ga marsikak odrasel nima. Najlepše pa je bilo, ko so vsi otroci otroškega vrtca zasuli grob s šopki cvetja.

Pošta malega Jezusa

Leskovica.

Zadnjih pet dni smo se po poti v šolo ali nazaj grede vedno potili, ko smo sestavljali vsak svoje pismo za »Luč«. Do Vernih duš dan smo se štirje ojunačili in napisali dolga pisma. Ker so nam gospod župnik razložili, da vsi štirje ne bomo mogli zlesti v »Luč«, smo se takoj danes na Vernih duš dan vsi štirje spravili v šolo in spekli prečudno potico. Vsak je hotel imeti največ svojih reči v svojem pismu. Če je ta potica še užitna, boste sami pokusili, ko boste brali. Prvič smo dobili »Luč« v šoli 9. sept. letos. Dva dni smo jo skupaj z gospodom župnikom brali. Sedaj smo jo naročili vsi, ki hodimo k velikim, to je 34, in še nekaj pri malih. Gosp. župnik nam skoraj vsako številko razloži. Balončka in tistega poredneža vedno skupaj preberemo. Kar zasmilil se nam je, ko smo danes videli njegov podrti avtomobil. — Kaj mi delamo? Da že celo jesen pasemo krave, ni nič čudnega. Včasih se tudi zlasamo. Če je kaj hujšega med

nami, pa vsi enako v šoli prejememo. Včasih kateri tudi pokaže s svojim pe-pe-pe, da ni bilo preveč sladko in dobro. Lani smo imeli na koncu leta v šoli razstavo. Gospod so nam risali razne okvire, mi smo pa vse rezljali z majhnimi žagicami. Deklice so se pa v tem času učile ročnega dela. Še o počitnicah niso pustile našega gospoda pri miru. Venomer so jim morali risati prte, posebno še rute za glavo. Že okoli dvajset deklíc se baha s takimi vezanimi rutami. Vseeno pa mi dečki mislimo, da smo še večji učenjaki, ko rezljamo svoje okvire. Še nekaj. Tretjo nedeljo bomo vsi dečki in deklícice darovali sv. obhajilo za najbolj zapuščene duše.

Če Vam bo ta kaša ugajala, boste sami pokusili. Kuhali smo jo pa tile s svojimi jezički:

Krek Anton, Likar Vida, Marija Rant, Pavla Mihelič,
vsi v višjem oddelku šole v Leskovici.

Robnik Henrik, učenec V. razr., Sp. Dravograd. Na Tvoje ljubeznivo pismo odgovarjam sledeče: »Kar si napisal, je vse zelo lepo in dobro, toda novega mi nič ne poveš. Prosil bi Te torej, da mi prihodnjič napišeš kaj zanimivega, pa bom vse od kraja priobčil. Zelo sem pa vesel, ker tako vneto izpolnjuješ 'Jezusove dneve'. Le stanovitno ostani in še druge fante k temu navajaj!«
Urednik.

Studenci pri Mariboru.

Dovolite mi, da vam napišem nekaj vrstic o naši misijonski igrici. Vršila se je 23. oktobra 1938. Najprej je Marijin zbor zapel pesem, potem so se vršile različne deklamacije in gospod katehet je imel majhen nagovor. Za tem je prišla lepa in vesela igrica na vrsto.

Po končanem dejanju smo se zbrali vsi skupaj v 1. razredu deške osnovne šole. Tam smo dobili majhna darila.

Z gospodom katehetom gremo vsako leto na božjo pot. Letos smo bili na Ptujski gori. Med potjo smo prepevali Marijine pesmi. Do sv. Lovrenca na Dravskem polju smo se peljali z vlakom, potem smo pa šli peš. Na Ptujski gori je gospod katehet imel mašo.

Gril Alojzija,

učenka V. razr. osnovne šole v Studencih pri Mariboru.

„Jezusovi dnevi“ za januar

[illegible]

Prijateljski!

Povedati vam moram sledeče štiri stvari:

1. Za božič in za novo leto vam želim iz vsega srca vse dobro, lepo in sveto!

2. Skrajni čas je, da poravnate naročnino za »Luč«.

3. Dne 28. decembra, v sredo po božiču, bo imelo »Dejanje sv. detinstva« svoj vsakoletni praznik. Popoldne bo v ljubljanski uršulinski cerkvi ob 4 misijonska božičnica.

4. Dne 6. januarja, na praznik Sv. Treh kraljev, bomo v frančiškanski cerkvi ob 4 popoldne darovali »Jezusove dneve«. Vsi ljubljanski otroci se obeh slovesnosti gotovo udeležite!

Urednik.

»Luč« izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Karel Čeč). Stane za vse leto 5 din. Urednik: Gen.-lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4. Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2, H. Ničman. Izhaja mesečno.